

Arrest

nr. 76 978 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 november 2011 houdende de weigering tot afgifte van een visum voor gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN REGEMORTER, die *loco* advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juli 2011 dient verzoeker een visumaanvraag in om zijn Belgische echtgenote te vervoegen.

Op 7 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Op datum van 17/07/2011 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door N. K., geboren op 09/02/1980, van Jordaanse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, H. M., geboren op 18/02/1975, van Belgische nationaliteit, te vervoegen als zijnde kind ten laste;

Overwegende dat op 22/09/2011, naar aanleiding van de veranderde wetgeving met betrekking tot gezinshereniging, de Dienst Vreemdelingenzaken mevrouw H. M. contacteerde ten einde bijkomende documenten te vragen: Bewijzen van de inkomsten van de in België te vervoegen persoon, deze moeten dateren van het voorbije jaar; kopie van de geregistreerde huurovereenkomst of de eigendomsakte met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de in België te vervoegen persoon en ziektekostenverzekering: attest van het ziekenfonds van de te vervoegen persoon in België met de bevestiging dat diens familieleden bij hen ingeschreven kunnen worden vanaf hun aankomst op het Belgisch grondgebied.

Overwegende dat de te vervoegen persoon in België over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken dewelke gelijk zijn aan tenminste 120% van het bedrag bedoeld in art14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Uit onderzoek van de bijkomende documenten die door mevrouw H. M. werden voorgelegd, is gebleken dat haar inkomsten van 2011 het resultaat zijn van interimwerk. Uit de voorgelegde documenten, dewelke voor 2011 slechts de maand september betreffen, blijkt dat mevrouw H. M. slechts 4 dagen interimwerk verrichtte.

Overwegende dat voor het jaar 2011, behoudens de maand september 2011, geen bewijzen van inkomsten voorgelegd werden en aldus het stabiel, regelmatig en toereikend karakter van de inkomsten van mevrouw H. M. niet bewezen kan worden;

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

A. V.

Attaché

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

• Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

• Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

• Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aanvrager

PSN (...)

Naam: N.

Voornaam: K.

Geslacht: Mannelijk

Huidige nationaliteit: Jordanië

Geboortedatum: 09/02/1980”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de manifeste appreciatiefout, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat hem het visum wordt geweigerd om reden dat zijn echtgenote in 2011 slechts vier dagen heeft gewerkt. Terwijl aan zijn echtgenote op 22 september 2011 om bijkomende bewijzen werd verzocht met betrekking tot haar inkomen voor het jaar 2010. Bijgevolg is een attest van het agentschap Randstad voorgelegd met betrekking tot de inkomsten van het jaar 2010. Uit dit attest blijkt eveneens dat zijn echtgenote heeft gewerkt van april tot oktober 2011 en meer heeft verdiend dan het gevraagde minimuminkomen. In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over dit attest en hieruit blijkt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met dit attest.

Om bewijzen van het inkomen van zijn echtgenote voor het jaar 2011 is niet verzocht. Indien verweerder hierom had verzocht had zij de loonfiches van de maanden 2011 voorgelegd waaruit blijkt dat zij gemiddeld 1500 euro per maand verdient. Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door het inkomen van 2011 niet op te vragen terwijl uit de stukken van het dossier blijkt dat zijn echtgenote wel degelijk een voldoende inkomen kon voorleggen voor het jaar 2011. Dit gebrek in zorgvuldigheid heeft tot gevolg dat verweerder artikel 8 van het EVRM schendt aangezien door dit gebrek het vervoegen van zijn echtgenote wordt verhinderd.

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum-gezinshereniging wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de te vervoegen persoon geen bewijzen van inkomsten heeft voorgelegd voor het jaar 2011, behoudens de maand september 2011 en aldus het stabiel, regelmatig en toereikend karakter van haar inkomsten niet kan bewijzen.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem*

voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder verzoekers echtgenote op 22 september 2011 verzocht om bijkomende documenten in te dienen, met name:

- het bewijs van inkomsten van het afgelopen jaar;
- een kopij van het huurcontract van de te vervoegen persoon;
- ziektekostenverzekering.

Met betrekking tot de inkomsten voor het jaar 2011 motiveert de bestreden beslissing het volgende:

“Uit onderzoek van de bijkomende documenten die door mevrouw H. M. werden voorgelegd, is gebleken dat haar inkomsten van 2011 het resultaat zijn van interimwerk. Uit de voorgelegde documenten, dewelke voor 2011 slechts de maand september betreffen, blijkt dat mevrouw H. M. slechts 4 dagen interimwerk verrichtte.

Overwegende dat voor het jaar 2011, behoudens de maand september 2011, geen bewijzen van inkomsten voorgelegd werden en aldus het stabiel, regelmatig en toereikend karakter van de inkomsten van mevrouw H. M. niet bewezen kan worden;”

Verzoeker betwist niet dat enkel de inkomsten van 2010 en van 22 september 2011 werden voorgelegd. Hij verwijt verweerder echter dat hij niet om de inkomsten van 2011 heeft verzocht. Hij verwijst naar de met balpen vermelde jaar “2010” op het schrijven van 22 september 2011. De Raad stelt vast dat het administratief dossier het schrijven van 22 september 2011 bevat waarin wordt gevraagd naar ‘bewijzen van het inkomen van het afgelopen jaar’ doch geenszins de met balpen toegevoegde vermelding van het jaar “2010” bevat.

Verweerder merkt bovendien terecht op in de nota met opmerkingen dat indien verzoeker terecht was uitgegaan van de hypothese dat de bewijzen van inkomsten van het jaar 2010 dienden te worden voorgelegd en dat dit te wijten zou zijn aan de brief van 22 september 2011, het evenwel bevreemdend overkomt dat verzoeker toch de bewijzen van inkomsten van september 2011 heeft bijgevoegd (4 interimwerkdagen). Verzoekers grief mist om die reden geloofwaardigheid.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate verzoeker thans verwijst naar bewijzen van inkomsten voor het jaar 2011, dient vastgesteld te worden dat (behoudens de maand september 2011) deze inkomsten niet tijdig werden voorgelegd aan de beoordeling van verweerder waardoor hij er geen rekening mee kon houden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker stelt dat verweerder, rekening houdend met het geheel van de stukken, kon vermoeden dat zijn echtgenote weldegelijk zou voldoen aan de voorwaarde

van een voldoende inkomen voor het jaar 2011, doet hij met deze grief geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien heeft verweerder uitdrukkelijk om bijkomende bewijzen verzocht van het inkomen van het 'afgelopen jaar'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit bovenstaande is gebleken dat verweerder op zorgvuldige wijze de bijgebrachte bewijzen heeft onderzocht en niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat aan verzoeker geen visum voor gezinshereniging kan worden afgegeven nu zijn echtgenote niet heeft aangetoond voor het jaar 2011 over een stabiel, regelmatig en toereikend inkomen te beschikken. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ter voorbereiding van het dossier heeft verweerder om bijkomende bewijzen verzocht met betrekking tot het inkomen van het 'afgelopen jaar'. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten niet zorgvuldig te zijn tewerk gegaan bij de voorbereiding van het dossier. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied toe te laten. Verzoeker heeft in het kader van zijn aanvraag beroep gedaan op artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is bijgevolg onderworpen aan de bepaling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dient aan te tonen dat zijn echtgenote over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker toont niet aan dat het determinerend motief, namelijk dat het inkomen voor het jaar 2011 geen stabiel, regelmatig en toereikend karakter heeft, kennelijk onredelijk is. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker opnieuw een visum aanvraagt. De tijdelijke (verlengde) scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN